



**ALAPVETŐ JOGOK BIZTOSÁNAK HIVATALA**  
**RENDESZETI IGAZGATÓSÁG**  
AZ ENSZ ÁLTAL AKKREDITÁLT NEMZETI EMBERI JOGI INTÉZMÉNY

Az alapvető jogok biztosának

## **JELENTÉSE**

az RI-AJBH-12/2020. számú ügyben,  
rendőrségi panasz eljárás tárgyában.

Érintett szerv(ek): *J. település Rendőrkapitányság*

2020. hónap

## Az eljárás megindítása

**Panaszos**<sup>1</sup> (a továbbiakban: panaszos) 2020. január 8-án nyújtotta be panaszát a vele szemben 2019. december 10-én és 18-án fogatosított rendőri intézkedéssel szemben.

A panaszos beadványában sérelmezte, hogy a Rendőrkapitányság rendőrei ellehetetlenítették ügyeiben való eljárási jogosultságainak gyakorlását, valamint különösen azt, hogy vele szemben intézkedtek, kényszerítő eszközöket alkalmaztak. A panaszos sérelmezte továbbá, hogy a segélyhívásai alapján érdemi intézkedés nem történt.

Tekintettel arra, hogy a beadványban megfogalmazott sérelmek felvetik a panaszos alapvető jogainak sérelmét, továbbá figyelemmel a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény 92. §-ának (1) bekezdésében, valamint az alapvető jogok biztosáról szóló 2011. évi CXI. törvény 18. §-ának (1) bekezdése f) pontja és 39/F. §-ában foglalt hatásköri szabályokra, vizsgálatot indítottam.

Az Országgyűlés a *Kormányzati igazgatásról szóló 2018. évi CXXV. törvény, valamint egyes törvényeknek a kormányzati igazgatásról szóló 2018. évi CXXV. törvénnyel kapcsolatos módosításáról* szóló 2019. évi CIX. törvénnyel az alapvető jogok biztosának hatáskörébe utalta a rendészeti panaszok kivizsgálásának lehetőségét. Ennek megfelelően immár e kifejezetten hatósági eljáráshoz kapcsolódó, azt kiegészítő ombudsmani típusú vizsgálat is az alapvető jogok biztosának feladata.

## Az érintett alapvető jogok

- Az emberi méltósághoz való jog [Alaptörvény II. és III. cikk]
- A személyi szabadsághoz való alapvető jog [Alaptörvény IV. cikk]
- A tisztességes hatósági eljáráshoz, megfelelő ügyintézéshez való jog [Alaptörvény XXIV. cikk]
- A tulajdonhoz való jog [Alaptörvény XIII. cikk]

## Az alkalmazott jogszabályok

- A Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény [a továbbiakban: Rtv.]
- A Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény [a továbbiakban: Btk.]
- A büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény [a továbbiakban: Be.]
- A segélyhívásokat fogadó szerv hatásköréről, feladatairól, továbbá feladatai ellátásának részletes szabályairól szóló 361/2013. (X. 11.) Korm. rendelet [a továbbiakban: 361/2013. (X. 11.) Korm. rendelet]
- A rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet [a továbbiakban: Szolgálati Szabályzat]
- Az általános rendőrségi feladatok ellátására létrehozott szerv tevékenység-irányítási központjai, egyes rendőri szervek ügyelei, valamint a segélyhívásokat fogadó központok egységes működéséről szóló 57/2013. (XII. 21.) ORFK utasítás [a továbbiakban: 57/2013. (XII. 21.) ORFK utasítás]

---

<sup>1</sup> Az Ajbt 39/L§ (1) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

## A tényállás megállapításai

### I. A panaszbeadvány

a) A 2019. december 10-én történetekkel kapcsolatban:

A panaszos személyesen ment a *J. település* Rendőrkapitányságra (a továbbiakban: Rendőrkapitányság) abból a célból, hogy éljen iratbetekintési jogával, új iratokat adjon át ügyeiben, valamint visszaszerezze a tőle egy korábbi intézkedés során „elrabolt” személyes dolgait, továbbá hogy elszámoltassa a rendőröket a vele szemben korábban elkövetett jogsértéseik miatt.

A panaszos sérelmezte, hogy „senki nem állt elé”, nem álltak szóba vele, továbbá nem biztosították számára az iratbetekintés lehetőségét, beadni kívánt iratait sem vették át. A panaszos hiába várakozott „hosszú órákon át”. A panaszos hozzátette, hogy nem volt hajlandó a Rendőrkapitányság portájánál beljebb menni.

A panaszos többször hívta a 107-es számot, megpróbált segítséget kérni, mivel „hivatali visszaélés bűncselekmény van folyamatban, ezért tettenérés szükséges, ehhez kell azonnali rendőri intézkedés”. A panaszos sérelmezte, hogy bejelentését a Megyei Tevékenység-irányítási Központ (a továbbiakban: TIK) felé akarták továbbítani annak ellenére, hogy a panaszos közölte, hogy így olyan rendőrök felé továbbítják a bejelentését, akik az ügyben összeférhetetlenek, így pedig „nincs joguk intézkedni”. A panaszos hiába kérte, hogy „konkrét jogszabályi hivatkozással” indokolják, hogy miért nem tudnak mást kapcsolni, miért nem intézkedhet olyan rendőr, aki nem érintett az ügyében. A panaszos továbbá kifejtette, hogy hibás volt a segélyhívást kezelőnek azon tájékoztatása, miszerint „rendőrökkel szemben úgy sem intézkedhet másik rendőr, mert csak ügyész járhat el velük szemben”. A bejelentés alapján nem küldtek rendőröket a helyszínre.

A panaszos beadványában részletesen kifejti ügyének előzményeit. Mivel ezen előzmények közvetlenül nem tartoznak jelen panasz eljárás tárgyához, azaz nem részei a jelen ügyben vizsgált rendőri intézkedéseknek, azok részletes ismertetésétől eltekintek. A panaszos Rendőrkapitánysággal való konfliktusa 2018 elejéig nyúlik vissza, alapja pedig egy gyermekkláthatási vita. A panaszos álláspontja szerint a Rendőrkapitányság rendőrei „összejátszanak” gyermekének anyjával (aki rendőr), vele szemben jogsértéseket követnek el.

A panaszos beadványában közölte, hogy az „ügyben nem járhat el” sem a Megyei Rendőr-főkapitányság, sem a B. városi Rendőr-főkapitányság, sem pedig az Országos Rendőr-főkapitányság, mivel érintettek, összeférhetetlenek az ügyben.

b) A 2019. december 18-án történetekkel kapcsolatban:

A panaszos ugyanazon célból, mint 2019. december 10-én tette, ismét személyesen kereste fel a Rendőrkapitányságot. Itt a portán közölte céljait, ám – hasonlóan az előző pontban leírtakhoz – ezen alkalommal sem járt sikerrel.

A panaszos ezen alkalommal is többször hívta a 107-es számot, megpróbált segítséget kérni, mivel „hivatali visszaélés bűncselekmény van folyamatban, ezért tettenérés szükséges, ehhez kell azonnali rendőri intézkedés”, ám most sem járt sikerrel.

Az egyik alkalommal, amikor a panaszos éppen telefonon segítséget kért, 4 rendőr jelent meg, őt fenyegetően körbevették, közölték, hogy rendőri intézkedést hajtanak végre vele szemben, ennek keretében pedig személyazonosságának igazolására szólították fel. A beadvány szerint a panaszos többször kérte a rendőröket, hogy mondják meg, mi az intézkedés pontos oka és jogalapja, ám a rendőrök megtagadták a választ. A panaszos álláspontja szerint az intézkedő rendőrök tudták, hogy ő ki, sőt vele szemben intézkedett azon rendőrök egyike is, aki egy korábbi intézkedés során (2019. október 18.) megtámadta és bántalmazta őt. A panaszos sérelmezte, hogy az intézkedés során őt megfenyegették azzal, hogy erőszakot fognak vele szemben alkalmazni. A panaszos ezt követően „azonnali védelmet és rendőri segítséget” kért a 107-es számon keresztül, ám azt „az operátorok nyíltan megtagadták”. A panaszos végül „kényszerből” átadta személyi igazolványát, amellyel az egyik rendőr 10-15 percre elvonult, miközben a panaszost a többi rendőr „megfélemlítően” körbefogta. A panaszost felszólították zsebei kipakolására is, amelynek okát szintén nem közölték. A rendőrök végül „elálltak követelésüktől”, majd távoztak.

A panaszos – az álláspontja szerint vele szemben elkövetett jogsértések miatt – a Rendőrkapitányság előtti „útra (aszfaltra)” krétával felírta az „állami terroristák”, valamint „rablók” szavakat. (Ezt – a beadvány szerint – a rendőrök vízzel könnyedén lemosták.)

A panaszos később ismét visszatért, hogy újból fenti szavakat írja a Rendőrkapitányság elé, kifejezve ezzel véleményét. A beadvány szerint a panaszos „nyugodtan, békésen” nyilvánított véleményt, amikor több rendőr, szó nélkül megtámadta, bántalmazta. A panaszos sérelmezi, hogy őt „földre teperték”, kezét és lábát „kitekerték”, vállát „kifordították”, a Rendőrkapitányság bejáratához „cibálták”, „bántalmazták”, gumibottal is ütötték, bordájára térdelve „fojtogatták”, majd megbilincseltek. A panaszos mindezek alatt folyamatosan segítségért kiáltott, a neki okozott fizikai fájdalomnak többször hangot adott.

A panaszos sérelmezte, hogy őt a Rendőrkapitányságon egy „cellába” vitték, annak kövére „dobták”, majd itt személyes dolgait „elrabolták (erőszakkal eltulajdonították)”. A panaszos külön kiemelte, hogy eközben szexuálisan is bántalmazták, molesztálták, nemi szervét fogdosták. Ezt a panaszos szóvá is tette.

A panaszos álláspontja szerint a mentős – bár látta, hogy a panaszos nem „veszélyeztető állapotú” – „kiszolgálta az elkövetők óhaját”. A panaszost a helyi kórházba szállították. A bilincs a panaszoson maradt a „traumatológiai vizsgálatot követő Röntgen vizsgálatig”. A panaszos sérelmezte továbbá, hogy őt a pszichiátriára szállították, ahol a pszichiáter elismerte, hogy a panaszos nem „veszélyeztető állapotú”.

A panaszos sérelmezte, hogy bár azt közölték a panaszossal a pszichiátriai vizsgálatot követően, hogy a rendőri intézkedés véget ért, őt „még közel egy órán keresztül” fogva tartották.

A panaszos ismét részletesen kifejtette ügyének előzményeit, valamint e tekintetben is közölte, hogy az „ügyben nem járhat el” sem a Megyei Rendőr-főkapitányság, sem a B. városi Rendőr-főkapitányság, sem pedig az Országos Rendőr-főkapitányság, mivel érintettek az ügyében, összeférhetetlenek.

## 2. A rendőrség álláspontja

A panasz kivizsgálása során, a tényállás pontosabb megismerése érdekében felvilágosítást kértem a rendőrségtől a panaszolt intézkedésről, valamint kértem, hogy küldjék meg az azzal kapcsolatos további rendőrségi dokumentumokat, és a konkrét kérdésekkel összefüggésben a rendőrség álláspontját.

a) A Rendőrkapitányság vezetőjének tájékoztató levele a következő információkat tartalmazza:

A 2019. december 10-én történetekkel kapcsolatban:

A panaszos 2019. december 10-én személyesen járt a Rendőrkapitányságon, sem telefonon, sem elektronikus úton nem kért ügyeiben tájékoztatást, továbbá sem személyesen, sem elektronikus úton nem terjesztett elő beadványt.

A rendelkezésre álló nyilvántartás alapján elmondható, hogy 2019. december 10-én sem a Segélyhívó Központtól, sem a TIK-től nem érkezett olyan bejelentés vagy jelzés a Rendőrkapitányság felé, amelyre a panaszos utalt. A panaszos bejelentéséről nem készült hangfelvétel.

A 2019. december 18-án történetekkel kapcsolatban:

A panaszos reggel 8 óra 20 perckor személyesen jelent meg a Rendőrkapitányság előterében, ahol felszólította K. L. r. törzsászlóst, hogy hívja elé a Rendőrkapitányság vezetőjét, annak helyettesét, és még három megnevezett rendőrt, hogy adjanak neki felvilágosítást folyamatban lévő ügyeivel kapcsolatban. A kellő jogi felvilágosítás megadása előtt a panaszos önként távozott a Rendőrkapitányság épületéből.

A rendelkezésre álló nyilvántartás alapján elmondható, hogy 2019. december 18-án sem a Segélyhívó Központtól, sem a TIK-től nem érkezett olyan bejelentés vagy jelzés a Rendőrkapitányság felé, amelyre a panaszos utalt. A panaszos bejelentéséről nem készült hangfelvétel.

A fentieket követően délelőtt 10 óra 24 perckor a Rendőrkapitányság szolgálatparancsnoka az ügyeleti irodában elhelyezett kamera felvételén azt látta, hogy a panaszos a következő szavakat írja a kapitányság bejárati ajtaja előtti úttestre egy krétával: „állami terroristák, rablók”. A panaszos cselekménye felvetette a Btk. 371. §-ának (1) bekezdésébe ütköző és (2) bekezdése szerint minősülő kisebb kárt okozó rongálás vétségét. A cselekmény megszüntetése, valamint az elkövető (panaszos) személyazonosságának megállapítása céljából K. L. r. tzls., G. G. r. ftrzs., valamint – a Megyei Rendőr-főkapitányság Mélyiségi Ellenőrzési és Közterületi Támogató Alegység (a továbbiakban: MEKTO) állományába tartozó – G. D. r. törm. és H. L. r. törm. intézkedést kezdeményeztek a panaszossal szemben az Rtv. 29. §-ának (1) bekezdés a) pontja alapján.

A rendőrökön az Rtv. 20. §-ának (1) bekezdés a) pontjának megfelelő szolgálati ruha és azonosító jelvény volt. Mivel a panaszos már az intézkedés megkezdése előtt „szóban aktívan ellenszegült”, így az Rtv. 20. §-ának (2) bekezdésében foglaltak nem teljesültek, mivel az a rendőri intézkedés eredményességét veszélyeztette volna.

A panaszos ruházatát az Rtv. 31. §-ának (1) bekezdése alapján hajtották végre, amely során előkerült a panaszos személyazonosító okmánya, így a panaszos személyazonosságát hitelt

érdemlően megállapították. Ezen intézkedés biztonságos és eredményes végrehajtása érdekében az intézkedő rendőrök a tanult biztonsági távolságot és alakzatot alkalmazták.

A panaszost Rtv. 33. §-ának (1) bekezdés a) pontja alapján elfogták, és ennek során az Rtv. 31. §-ának (1) bekezdése alapján ruházatát átvizsgálták. A panaszos teljes ruházatát átvizsgálták, személyes dolgait, iratait kipakolták, azokat pedig „védőtáskába” helyezték. A tárgyak elvételéről és hiánytalan visszaszolgáltatásáról videofelvétel készült. Az intézkedést a panaszossal azonos nemű személy végezte, az intézkedés nem volt szeméremsértő, ezt videofelvétel is igazolja.

A panaszos már az intézkedés megkezdése előtt aktívan ellenszegült, hangosan ordibált és káromkodott. A panaszos a karjait és lábait megfeszítette, ezáltal próbálta magát kiszakítani a testi kényszer alkalmazásából. A testi kényszer alkalmazásának az volt a célja, hogy a panaszos ne tudja elhagyni a helyszínt, vele szemben le lehessen folytatni az intézkedést.

A panaszossal szemben az előzetes felszólítást követően az Rtv. 47. §-a alapján testi kényszert, majd 48. §-ának b) és d) pontja alapján 10 óra 24 perc és 10 óra 55 perc között – a Szolgálati Szabályzat 41. §-ának (4) bekezdés b) pontjának megfelelően – bilincset alkalmaztak.

A kényszerítő eszközök alkalmazása során a panaszos vállán és felkarján felületi hámsérülések keletkeztek. (A panaszos a keletkezett iratokon a sérülésére vonatkozó nyilatkozat megtételét is megtagadta.) A panaszos sérüléseire, valamint rendkívül felfokozott állapotára tekintettel (ordított, feltett kérdésekre nem válaszolt), a segítségnyújtási kötelezettségnek eleget téve, az Országos Mentőszolgálat (a továbbiakban: OMSz) közreműködésével a panaszost a városi kórház sürgősségi osztályára szállították. A panaszost dr. B. Gy. orvos vizsgálta meg és látta el, amely során megállapította, hogy a panaszos 8 napon belül gyógyuló sérüléseket szenvedett a vállának és alkarjának felületén.

A panaszos a vizsgálatot végző orvossal is minősíthetetlen módon beszélt, utasításokat próbált adni számára, így dr. B. Gy. orvos a panaszost a pszichiátriára küldte további vizsgálatra. Dr. Z. Zs. orvos vizsgálta meg a panaszost, aki megállapította, hogy a panaszos „paranoid viselkedésfejlődésben” szenved, azonban pszichiátriai osztályra történő utalása nem indokolt.

A panaszos személyi szabadságát 2019. december 18-án 10 óra 24 perctől 12 óra 31 percig tartott, azaz 2 óra 7 percet vett igénybe, amely tartalmazta az orvosi vizsgálatok időtartamát is.

A panaszos nem volt hajlandó aláírni a személyes szabadságot korlátozó intézkedésről szóló igazolást, azt a kórház egy egészségügyi dolgozója, mint hatósági tanú írta alá, és az ő jelenlétében adták azt át a panaszos számára.

A panaszossal szemben büntetőeljárás indult a fent nevezett bűncselekmény elkövetésének gyanúja miatt a 16020/1471/2019. bü. számon. A panaszossal szemben ezzel egy időben szabálysértési eljárás is indult az Sztv. 169. §-ának (1) bekezdés b) pontjába ütköző és aszerint minősülő rendzavarás szabálysértés elkövetése miatt a 16020-135/540/2019. szabs. számon.

*b) Az elfogás végrehajtásáról és kényszerítő eszköz alkalmazásáról szóló jelentés a fentiekhez képest az alábbi többlet információkat tartalmazza:*

Mikor K. L. r. tzls. látta, hogy a panaszos a Rendőrkapitányság bejárata előtt az aszfaltra ír valamilyen eszközzel, kollégájával G. G. r. ftörm. körzeti megbízottal a panaszoshoz mentek, és a „törvény nevében” szavak előre bocsátásával felszólították őt arra, hogy cselekményét

hagyja abba. A panaszos nem tett eleget a felszólításnak, elkezdett hangosan káromkodni („Takarodjatok állami terroristák, rablók!”). Ezt követően K. L. r. tzls. és G. G. r. ftörm. a panaszos mellé álltak és megfogták a karját annak érdekében, hogy cselekményét megszakítsák. A panaszos „erősebben ordítani kezdett valamint karjait és lábait megfeszítette, próbálta magát kiszakítani” a rendőri fogásból. A panaszost a tanult önvédelmi fogásokat alkalmazva a földre vitték.

A panaszost többször felszólították, hogy ne álljon ellen a rendőri intézkedésnek, de a panaszos nem volt hajlandó együttműködni, a következő szavakat ordította: „gyilkosok”, „rablók”, „segítség emberek”.

A helyszínre érkezett a MEKTO két rendőre (G. D. r. törm. és H. L. r. törm.), akik segítettek a panaszos bilincselésében és a Rendőrkapitányság épületébe történő bevitelében.

A panaszos karját rendőrbot segítségével, karfeszítés alkalmazásával hátra helyzetben megbilincseltek.

A panaszos kiabált, nem válaszolt a rendőrök kérdéseire, nem nyugodott meg, ezért az intézkedő rendőrök számára mentőt hívtak.

A panaszost a Be. 3. §-ának (2) bekezdésének, valamint a Nyer. 30. §-ának (1) bekezdésének megfelelően tájékoztatták a védelemhez való jog gyakorlásáról, amelyet a panaszos megértett és tudomásul vett. Közölték a panaszossal továbbá, hogy amennyiben az előállítás az 5 órát meghaladná, élelmezést kérhet.

A panaszost az OMSz munkatársai rendőri kíséret mellett szállították a helyi kórházba. A szállítást V. Á. r. törm., Sz. V. r. hdgy., G. D. r. törm. és G. G. r. ftörm. biztosította. A panaszos folyamatosan becsmérelte az intézkedő rendőröket, őket „kék ruhás terroristának” és „bűnözőnek” nevezve.

Az orvosi vizsgálatok során nem kívánt kommunikálni rendőri jelenlét alatt.

A panaszos személyes dolgai közül a cselekménye során használt krétákat lefoglalták, az erre vonatkozó jegyzőkönyv aláírását a panaszos megtagadta (mint ahogy a további dokumentumok aláírását is). A panaszos 12 óra 31 perckor hatósági tanú jelenlétében szabadon bocsátották.

A panaszos hozzátartozója vagy jogi képviselője értesítését nem kérte.

A panaszos számára az előállítás okáról szóló tájékoztatást, valamint az előállítás idejéről szóló igazolást kiadták.

*c) Az elfogás végrehajtásáról és kényszerítő eszköz alkalmazásáról szóló parancsnoki vélemény és kivizsgálás szerint a panaszos Rtv. 29. §-ának (1) bekezdése szerinti igazoltatása, 31. §-ának (1) bekezdése szerinti átvizsgálása, valamint 33. §-ának (1) bekezdés a) pontja szerinti elfogása jogszerű és szakszerű volt, megfelelt az Rtv. 15. §-a szerinti arányosság követelményének.*

*d) A biztonsági intézkedés végrehajtásáról szóló igazolás tanúsága szerint a panaszossal szembeni biztonsági intézkedés 2019. december 18-án 10 óra 24 perctől 12 óra 31 percig tartott. A panaszos az igazolást nem írta alá. Az igazolást helyette hatósági tanú, valamint a panaszos pszichiátriai vizsgálatát elvégző orvos írta alá.*

e) A jogorvoslati jogokról, a panasztételi lehetőségekről szóló tájékoztatásról, valamint az élelmezésről, esetleges betegségről szóló nyilatkozat tanúsága szerint a panaszos megkapta a szükséges felvilágosításokat, továbbá élelmezést nem kért, betegségről nem nyilatkozott, ugyanakkor orvosi ellátásban részesült. A panaszos a nyilatkozat aláírását megtagadta, helyette azt hatósági tanú írta alá.

f) A traumatológiai járóbeteg vizsgálati összefoglaló tanúsága szerint a röntgenfelvételeken törés nem látható, a panaszos sérülései „8 napon belüliek”, különösebb teendőt nem igényelnek. Dr. B. Gy. orvos javasolta, hogy a panaszost lássa pszichiáter.

g) A pszichiátriai járóbeteg vizsgálati összefoglaló tanúsága szerint a panaszos ingerült volt, az orvosi vizsgálatok tekintetében is utasításokat akart adni. A pszichiáter konzultált a kórház orvosigazgatójával, aki elmondta, hogy a panaszos valóban volt az igazgatósági titkárságon, de azon kívül, hogy köszöntek egymásnak, nem tud a panaszos ügyéről, őt nem ismeri. A panaszos viselkedése negativisztikus, amely okán nem lehetett részletes vizsgálatot végezni. A panaszos a vizsgálat idején nem volt veszélyeztető állapotú, ezért őt nem lehetett pszichiátriai osztályra utalni. A pszichiáter véleménye szerint „paranoid személyiségfejlődés” jellemző a panaszosra.

h) A 2019. december 18-án történt rendőri intézkedésről készült videofelvételek a következő releváns információkat tartalmazzák:

A videofelvételeken látottak korrelálnak a rendőrségi dokumentumokban leírtakkal, így pusztán a legfontosabb pillanatokat emelem ki belőlük.

A panaszos többször közli, hogy nem járul hozzá ahhoz, hogy róla felvételeket készítsenek, illetve személyes adatait kezeljék.

Az első felvétel úgy indul, hogy a panaszost három rendőr szorítja le a földön a rendőrkapitányság bejárata előtt. A panaszos arccal a föld felé fekszik. Meg is bilincselik a panaszost, aki eközben testét megfeszítve azt kiabálja, hogy „Gyilkosok!”, „Segítség! Nem kapok levegőt!”, „Megtámadtak!”.

Nem látszik tehát, hogy hogyan indult a rendőri intézkedés és mi történt a kényszerítő eszközök alkalmazását megelőzően.

A panaszost a Rendőrkapitányság előállító helyiségébe viszi három rendőr (két rendőr a karjainál fogva, egy pedig a lábait tartva), majd ott a földre helyezik. Szisztematikusan – a ruházatot tapogatva – átvizsgálják a ruházatát, amelynek során minden dolgot külön-külön a kamerának is mutatva kipakolnak a padra. A panaszos pénzt is darabonként, külön-külön mutatják a kamerának, helyezik a padra. A ruházat átvizsgálása során a panaszos először arccal a föld felé fekszik a földön, majd oldalára fordítják, hogy hozzáférjenek az elülső zsebekhez. A panaszos elülső zsebeit is átkutatják, amelyet a panaszos szexuális zaklatásnak él meg, ám a felvételen látottak ezt nem támasztják alá. Mindeközben a panaszos folyamatosan kiabál, szidalmazza a rendőröket: „Feszegeti a kezem ez a sz.!”, „Segítség! Megint kirabolnak!” „Segítség! Most rabolnak ki egy tisztességes békés állampolgárt!”, „Fosztogatók!”, „Taperolnak, zaklatnak, szexuálisan is zaklatnak, bántalmaznak!”, „A k. i. bassza meg az ilyen mocskos rabló bandát!”, „Aljas gyilkosok, rablók!” stb. A panaszostól elvett személyes dolgokat többször is szisztematikusan és jól láthatóan megmutatják a kamerának, sőt szóban is közlik, hogy melyik dolog pontosan mi. A panaszos személyes dolgait végül egy zacskóba helyezik. Többször látható, hogy a kérdéses zacskó alapvetően a panaszosnál marad, azt néhány



alkalommal veszik el tőle ideiglenesen (pl. röntgenfelvételek készítésének ideje alatt, a kréták lefoglalása miatt).

A felvételeken látható, hogy a panaszos testének fixen tartásához, megbilincselésének idejére alkalmaznak rendőrbotot, ám azzal a panaszost nem ütik, nem bántalmazzák. A felvételeken nem látható, hogy bármelyik rendőr a panaszost bántalmazta volna, vele szemben a kényszerítő eszközöket nem alkalmazzák láthatóan erőszakos módon.

A kikerülő mentősnek a panaszos a következő sérelmeket adta elő: „Nézze, nem nyilatkozom senkinek! Azonnal engedjenek el ezek az aljas bűnözők! Mit képzelnek?! Nézze, alkotmányos jogaimmal éltem, ... közterületen. Ezek odajöttek, se szó se beszéd elkaptak, ütni-verniztek, letépertek, bántalmaztak, és kiraboltak, kifosztottak”. A panaszos a sérelmeit többször elismétli az intézkedés során az orvosoknak és a kórházi személyzetnek egyaránt, ugyanakkor kérdésekre az intézkedés ideje alatt nem válaszol, a szükséges nyilatkozatok megadását, dokumentumok aláírását mindvégig megtagadja.

A felvételeken látható és hallható, hogy az intézkedés minden eseményét, cselekményét (valamint azok okát, alapját), szóban is közlik a panaszossal, valamint több alkalommal – hiába – kéri a panaszos együttműködését. A panaszos a kórházba szállításáig folyamatosan kiabál, szidalmazza a rendőröket még a Rendőrkapitányságon kívül is, majd – bár a kiabálást befejezi – a kórházban sem lehet vele szót érteni.

A panaszos beszállítása közben a panaszos követeli a rendőröktől, hogy azonosítsák magukat. A rendőr (aki a ruházatátvizsgálást is végrehajtotta) annyit mond a panaszosnak, hogy ezt már megtették.

G. G. r. főrm az orvosoknak a következő módon számolt be az intézkedés körülményeiről: „...negyed 9 tájékán a kapitányság épülete előtt az ... úr [panaszos], aztán különböző rendőrséget becsmérő feliratokat krétával felrajzolt a bejárat előtt az útestre. Ezt követően eltávozott, majd a ... sétányra ment. Oda mi leköveztük, ott intézkedés alá lett vonva, igazoltatására került sor, majd ugye visszatértünk a rendőrség épületébe. Ezt követően egy jó fél órával megint megjelent az épületben. Ő azt szerette volna, hogy általa valósanak vagy nem valósanak vélt iratokat vegyen át a rendőrség, valamint az ő eljárásával kapcsolatban készült iratokat meg szeretne volna tekinteni. Viszont erre ő kapott idézést a csütörtöki napra, úgyhogy igazából erre a mai nap nem volt lehetőség. Be az épületbe nem volt hajlandó jönni, hanem azt követelte, hogy kinn a nyílt utcán ismertessük vele az iratokat, továbbá, hogy amit ő kíván beadványt beadni, azt is az utcán szeretné átvetetni a rendőrséggel. Majd ezt követően, a jelenlegi intézkedést megelőzően, ismételten megjelent a kapitányság épülete előtt, ahol ismételten krétával elkezdett a rendőrséget becsmérő feliratokat az utcán elhelyezni, és ezt követően ismételten intézkedés alá lett volna, és ekkor testi kényszer és bilincs alkalmazása mellett előállításra került a rendőrkapitányságnak az előállító helyiségébe”. (A panaszos a vizsgálóban közli a kórházi személyzettel a sérelmeit, szidalmazza és számon kéri a rendőröket, ám személyes adataira vonatkozó kérdésekre nem válaszol.)

A panaszosról nagyjából 45 perc után – miután láthatóan nyugodtabb – veszik le a bilincset és a rögzítő kötést (amellyel a hordágyhoz volt rögzítve a szállítás idejére). Eközben a panaszos sérelmezi, hogy feszegetik a csuklóját, ám a felvételeken jól látható, hogy a panaszos csuklóját nem feszegetik.

A panaszost a pszichiáter többször is rendre utasítja, különösen mivel felé is követeléseket fogalmaz meg, valamint többször is szidalmazza a rendőröket („gengszterek”, „terroristák”, stb.).

A panaszos mindvégig provokatív (különösen a rendőrökkel szemben), folyamatosan igyekszik önmagát áldozatnak feltüntetni, akivel szemben minden résztvevő (rendőr, orvos, kórházi személyzet) összeesküdött, vele szemben szándékosan jogsértéseket követ el, illetve abban közreműködik. („Nagyon aljas mocskos dolog, hogy nem elég, hogy megtámadnak, bántalmaznak, összevernek egy tisztességes, békés állampolgárt, utána még megpróbálják elintézni, hogy elmebetegnek nyilvánítsák... Ez nagyon ocsmány dolog.”) Ám ezek a „jogsértések” a rendelkezésre álló felvételek alapján nem igazolhatóak, sőt azok alapján épp az ellenkezőjére lehet következtetni.

A panaszos személyes dolgai közül a krétákat a vele szemben induló büntetőeljárás keretében lefoglalják, amely tényt közlik a panaszossal. Amikor kérdezik a panaszostól, hogy kíván-e panasszal élni a lefoglalással szemben, a panaszos nem reagál.

A fentieket követően egy rendőr a panaszost megkéri, hogy kommunikáljon rendesen. A panaszos elmondja, hogy hiába küzd immár két éve azért, hogy gyermekét láthassa, ezért elkeseredett, nem tudja, hogy mi mást tehetne. A rendőr elmondja, hogy az a viselkedés, amelyet az intézkedés során is tanúsít biztosan nem fog segíteni számára elérni céljait.

A felvételek tanúsága szerint az orvosi vizsgálatok lezárását követően a panaszost szabadon bocsátották, amelyet követően már pusztán a vizsgálatokról készült orvosi dokumentáció elkészültét kellett a panaszosnak megvárnia. A panaszos sérelmezte, hogy az orvosi dokumentációt egy rendőr adja át számára: „Maga milyen jogon szerezte meg az én orvosi adataimat?! Feleljen a kérdésekre!”

A felvételek alapján elmondható, hogy a rendőrök mindvégig kulturált hangnemben kommunikáltak a panaszossal. A panaszos az intézkedés teljes terjedelme alatt megtagadta az együttműködést (a kórházba szállításáig pedig mindent megtett azért, hogy a vele szemben foganatosított intézkedést ellehetetlenítse), az általa elmondottak nem terjedtek túl a sérelmeinek folyamatos ismétlésén és az intézkedésben résztvevők szidalmazásán.

*i) A Rendőrkapitányság által megküldött egyéb dokumentumok a panaszügy elbírálása szempontjából további releváns információt nem tartalmaznak, így azok ismertetésétől (a Rendőrkapitányság Közrendvédelmi Osztály vezetőjének feljegyzése, valamint a panaszossal szembeni büntetőeljárás és szabálysértési eljárás iratai) eltekintek.*

### **A vizsgálat megállapításai**

A panaszos sérelmezte, hogy a Rendőrkapitányság rendőrei ellehetetlenítették ügyeiben való eljárási jogosultságainak gyakorlását, valamint különösen azt, hogy vele szemben intézkedtek, kényszerítő eszközöket alkalmaztak. A panaszos sérelmezte továbbá, hogy a segélyhívásai alapján érdemi intézkedés nem történt.

*1. Elsőként azt vizsgáltam, hogy lehetővé tette a Rendőrkapitányság azt, hogy a panaszos éljen eljárási jogosultságaival.*

Fontos tisztázni, hogy a vizsgálatom nem érintette azt, hogy a Rendőrkapitányságnak milyen eljárás keretében és milyen módon kellett kezelnie a panaszos iratbetekintési-, valamint dokumentum átadási szándékát, mivel az nem tárgya az Rtv. 92. §-a szerinti rendőrségi panaszeljárásnak. Jelen pont alatt kizárólag azt vizsgáltam, hogy a Rendőrkapitányság rendőrei hivatalos keretek között fogadták-e a panaszost a Rendőrkapitányságon.

Az intézkedéskor hatályos Rtv. 11. §-ának megfelelően a köteles a szolgálati beosztásában meghatározott feladatait a törvényes előírásoknak megfelelően teljesíteni [...].

A rendelkezésre álló információk szerint a panaszos kapott hivatalos formában időpontot, amely során a panaszos élhetett volna eljárási jogosultságaival, a panaszos azonban ettől eltérő időpontban jelent meg. Fontos körülmény továbbá, hogy a panaszos saját bevallása szerint sem volt hajlandó beljebb menni a Rendőrkapitányság portájánál, azt követelte, hogy a Rendőrkapitányság tagjai jöjjenek ki elé. A Rendőrkapitányság vezetőjének tájékoztatása szerint a panaszos egyébként sem telefonon, sem elektronikus úton nem kért ügyeiben tájékoztatást, továbbá sem személyesen, sem elektronikus úton nem terjesztett elő beadványt.

Felhívom a figyelmet, hogy az eljárási jogosultságok gyakorlásának megvan a jogilag szabályozott formalizált rendje, amely rendet – nem érintve, hogy pontosan milyen eljárás szabályai vonatkoztak a konkrét ügyre – minden érintettnek tartania kell. Nincs olyan eljárás, amelyben az egyes cselekményeket az előre egyeztetett időponttól és módtól eltérően, önkényesen a hivatali helyiségen kívül lehetne gyakorolni. A panaszos beadványa alapján is elmondható, hogy a panaszos az eljárási rendtől önkényesen eltérve kívánta gyakorolni eljárási jogosultságait.

**Megítélésem szerint az a körülmény, hogy a panaszos az általa követelt módon nem tudta gyakorolni eljárási jogosultságait, alapvető jogot érintő visszásságot nem eredményezett.**

*2. Vizsgáltam, hogy a panaszos bejelentései (2019. december 10. és 18.) alapján keletkezett-e intézkedési kötelezettsége a rendőrségnek.*

A panaszos sérelmezte, hogy többször hiába próbált a 107-es segélyhívó számon keresztül segítséget kérni: álláspontja szerint akadályozzák ügyeiben eljárási jogai gyakorlását, valamint – 2019. december 18-án – jogtalanul igazoltatják, így „hivatali visszaélés bűncselekmény van folyamatban, ezért tettenérés szükséges, ehhez kell azonnali rendőri intézkedés”. A panaszos hiába kérte, hogy ne a területileg illetékes TIK felé közvetítsék a bejelentését, mivel – álláspontja szerint – így olyan rendőrök felé továbbítják a bejelentését, akik az ügyében összeférhetetlenek, így „nincs joguk intézkedni”.

A rendelkezésre álló információk tanúsága szerint sem a Segélyhívó Központtól, sem a TIK-től nem érkezett olyan bejelentés vagy jelzés a Rendőrkapitányság felé, amelyre a panaszos utalt. A panaszos bejelentéseiről nem készült hangfelvétel.

Az Rtv. 1. §-a (2) bekezdés 1. és 19. pontja szerint a rendőrség az Alaptörvényben, az Rtv.-ben és törvény felhatalmazása alapján más jogszabályban meghatározott bűnmegelőzési, bűnüldözési, államigazgatási és rendészeti feladatkörében végzi a bűncselekmények megelőzését, [...] továbbá ellátja a segélyhívó számok fogadásából eredő feladatokat.

Az Rtv. 11. §-ának (1) bekezdése alapján a rendőr köteles a szolgálati beosztásában meghatározott feladatait a törvényes előírásoknak megfelelően teljesíteni, az előjárója utasításainak – az e törvényben foglaltak figyelembevételével – engedelmeskedni, a közbiztonságot és a közrendet, ha kell, élete kockáztatásával is megvédeni.

Az Rtv. 13. §-ának (1) bekezdése rendelkezik a rendőr intézkedési kötelezettségéről. A hivatkozott jogszabályhely szerint a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyet a tudomására hoznak.

Az intézkedéskor hatályos 361/2013. (X. 11.) Korm. rendelet 6. §-a rendelkezik a segélyhívó számok fajtáiról. E szerint, (1) ha a segélyhívás alapján készenléti szerv intézkedése szükséges, a híváskezelő továbbítja az elektronikus adatlapot, valamint szükség esetén haladéktalanul továbbkapcsolja a segélyhívást a hatáskörrel rendelkező készenléti szervnek, (2) ha a segélyhívás alapján a közmű üzemeltető vagy a készenléti szerveken kívüli hatóság, hivatalos szerv vagy szervezet helyszíni intézkedése szükséges, a híváskezelő gondoskodik e szervek értesítéséről, (3) ha a jelzés alapján az (1) és (2) szerinti intézkedés nem szükséges, a híváskezelő a bejelentő részére megadja a szükséges felvilágosítást.

A 361/2013. (X. 11.) Korm. rendelet 1. §-ának 9. pontja, miszerint segélyhívásnak számít, ha természetes személy vagy segélyhívás kezdeményezésére képes technikai rendszer által segélykérővonalon kezdeményezett jelzés, amely vészhelyzet vagy egyéb veszélyes körülmény bejelentését tartalmazza.

A 361/2013. (X. 11.) Korm. rendelet 1. §-ának 12. pontja határozza meg a „vészhelyzet”, a 2. pontja az „egyéb veszélyes körülmény” fogalmát. „Vészhelyzet” az olyan ember, állat, műszaki hiba, elemi erő, természeti esemény, baleset, betegség vagy élettani körülmény okozta helyzet, ami az életben, testi épségben, anyagi javakban okozott kárral, illetve a természetes és mesterséges környezet fokozott megrongálásával vagy ezek veszélyeztetésével jár, és amelyet a segélyt kérő természetes személy, illetve a környezetében lévők a készenléti szervek helyszíni segítsége nélkül önállóan megoldani nem képesek. „Egyéb veszélyes körülmény” ember, állat, műszaki hiba, elemi erő, természeti esemény, baleset, betegség vagy élettani körülmény okozta olyan helyzet, ami az életben, testi épségben, anyagi javakban okozott kárral, illetve a természetes és mesterséges környezet fokozott megrongálásával vagy ezek veszélyeztetésével jár, és amelyet a segélyt kérő természetes személy, illetve a környezetében lévők nem képesek önállóan a közmű üzemeltetők vagy – a készenléti szerveken kívüli – hatóság, hivatalos szerv helyszíni segítsége nélkül megoldani. Mindezek – valamint a Korm. rendelet 6. §-ának (1) bekezdése – alapján annyi mondható el, hogy „vészhelyzetnek”, valamint „egyéb veszélyes helyzetnek” minősülő esetekben válik szükségessé készenléti szerv azonnali intézkedése.

Az 57/2013. (XII. 21.) ORFK utasítás 3. pontjának megfelelően a szolgálati feladatok maradéktalan végrehajtása érdekében TIK-et kell működtetni minden MRFK-n. Ugyanezen utasítás 24. pontja szerint a TIK elsődleges feladatának egyike a tudomására jutott bejelentések jogszerű, szakszerű kezelése, a szolgálati feladatot ellátó állomány irányítása és munkájának összehangolása [...].

Az 57/2013. (XII. 21.) ORFK utasítás 156. pontja szerint az „azonnalos” intézkedést igénylő segélyhívásokat a Hívásfogadó Központ késedelem nélkül átkapcsolja az illetékes TIK-be, elsősorban az SOS-számra.

A fentiek alapján elmondható, hogy a segélyhívó számon keresztül tett bejelentés során a segélyhívások kezelőjének a feladata megítélni, hogy a bejelentés során elmondott információk alapján szükséges-e készenléti szerv kiküldése, vagy elegendő pusztán a bejelentő számára felvilágosítást adni.

A rendelkezésre álló információk alapján a panaszos bejelentései nem utaltak sem „vészhelyzetre”, sem pedig „egyéb veszélyes körülményre”. Bár a panaszos közölte, hogy „hivatali visszaélést” követnek el vele szemben a rendőrök, mivel – álláspontja szerint – nem élhet iratbetekintési jogával, új beadványait sem tudja átadni, stb., ugyanakkor fontos tisztázni a következőket:

1. Ahogyan az a hivatkozott jogszabályi rendelkezések alapján is látható, a segélyhívó rendszer célja nem az, hogy minden segélyhívón keresztül bejelentett jogellenesnek vélt cselekmény esetén azonnal rendőrt küldjenek a helyszínre. („Azonnalos” intézkedésekre „vészhelyzetnek” vagy „egyéb veszélyes körülménynek” minősülő esetekben kerül sor.)
2. Azon esetekben, amikor valóban „vészhelyzet” vagy „egyéb veszélyes körülmény” áll fenn, a segélyhívást kezelő – a hivatkozott normák értelmében – az illetékes (megyei) TIK-et fogja kapcsolni.
3. Természetesen az „azonnalos” rendőri intézkedéseket nem igénylő, de az Rtv. 13. §-ában meghatározott körbe tartozó jogellenes cselekmények esetén is intézkedési kötelezettsége keletkezik a rendőrségnek, ugyanakkor ezen esetekben is a hatáskörrel és illetékességgel rendelkező készenléti szervek számára továbbítják a segélyhívón keresztül tett bejelentést, amely készenléti szervek a bejelentés tárgya, jellege alapján, a rendelkezésre álló kapacitásnak megfelelően kezelik azt.

A panaszos maga is utalt arra, hogy nem volt hajlandó elfogadni, hogy a Megyei TIK számára továbbítsák a bejelentését, ugyanakkor a HIK-nek nincs választási lehetősége, hogy kinek továbbítja a beérkezett bejelentést; nincs lehetőség segélyhívón keresztül „kizárási” indítvánnyal élni, különösen nem megyei szinten. Ugyanakkor – hangsúlyozva azt a körülményt, hogy a panaszos bejelentése sem „vészhelyzet”, sem „egyéb veszélyes körülményre” nem utalt – erre nem is volt szükség.

A panaszos arra hivatkozott, hogy a rendőri intézkedésre „tettenérés” miatt van szükség. E körben fontos tisztázni, hogy a „tettenérés” bizonyos eljárási cselekmények végrehajtásához szükséges eljárási előfeltétel (pl. elfogás esetén), nem pedig konkrét eljárási cselekmény, intézkedés vagy bizonyítási eszköz. Természetesen „tettenérés” során keletkezhetnek olyan bizonyítási eszközök (pl. tanúvallomás, rendőri jelentés), amelyek közvetlen bizonyítékul szolgálhatnak egy büntető- vagy szabálysértési eljárás során, ugyanakkor mindez nem teszi „szükségessé” azt, hogy „azonnalos” rendőri intézkedés történjen. Amennyiben szükséges lenne minden jogellenes cselekmény esetén (nem pusztán a „vészhelyzetnek” vagy „egyéb veszélyes körülménynek” minősülő esetekben), „tettenérés” érdekében azonnal rendőri intézkedést kezdeményezni, olyan mértékben aránytalan terhet róna a rendőrségre, amelynek megfelelni lehetetlen.

A panasz alapján is elmondható, hogy a segélyhívást kezelő személy a fentiekről tájékoztatta a panaszost, majd elmondta, hogy amennyiben elfogadhatatlannak tartja, hogy az illetékes szervek felé kapcsolják a bejelentését, akkor az ügyészség tud a segítségére lenni.

Az intézkedéskor hatályos Be. 30. §-a a) pontjának megfelelően a rendőrség hivatásos állományú tagja által elkövetett, nem katonai büntetőeljárásra tartozó bűncselekmény esetén kizárólag az ügyészség végzi a nyomozást.

Az ügyészség nem foganatosít rendőri intézkedéseket, ugyanakkor – utalva a fentiekre – erre nem is volt ott helyben szükség.

**Megítélésem szerint a panaszos bejelentéseinek kezelése alapvető jogot érintő visszásságot nem okozott.**

**3. Értékeltem, hogy 2019. december 18-án a rendőrség a panaszost indokoltan, kellő jogszabályi felhatalmazás birtokában vont-a-e intézkedés alá.**

A Rendőrkapitányság által rendelkezésre bocsátott dokumentumok tanúsága szerint a panaszossal szemben azért kezdeményeztek intézkedést, mert K. L. r. tzls. látta, hogy a panaszos a Rendőrkapitányság bejárata előtt az aszfaltra ír valamilyen eszközzel (erről később kiderült, hogy egy egyszerű kréta). A panaszos a következő szavakat írta az aszfaltra: „állami terroristák”, „rablók”.

A Rendőrkapitányság vezetőjének tájékoztató levele szerint erre 10 óra 24 perckor került sor, ám a rendelkezésre álló információk alapján a panaszos igazoltatására korábban került sor, a jelzett időpont pedig a panaszossal szembeni második rendőri intézkedés kezdetének ideje.

Jelen sérelem esetén is releváns az Rtv. már hivatkozott 11. és 13. § -a.

A rendőrség intézkedési kötelezettségének értékelése érdekében az alábbi jogszabályhelyek felhívását tartom szükségesnek:

A Btk. 371. §-ának (1) bekezdése szerint, aki idegen vagyontárgy megsemmisítésével vagy megrongálásával kárt okoz, rongálást követ el.

A rongálás elkövetési tárgya bármilyen idegen vagyontárgy lehet (ingó és ingatlan egyaránt.). Elkövetési magatartása olyan cselekmény, amely az idegen vagyontárgy megrongálásával vagy megsemmisülésével jár. Megrongálásról akkor beszélhetünk, ha az érintett vagyontárgy állagában károsodik, illetve átalakul. Fontos kihangsúlyozni, hogy csak abban az esetben beszélhetünk megrongálásról, ha a vagyontárgy állagában beálló olyan változást idéz elő az elkövető cselekménye, amely annak értékét csökkenti (állagsérelem nélkül nincs rongálás – BH2007. 114.). Az olyan graffiti, falfirka lehet tényállásszerű, amely a házfal állagának sérelme nélkül nem távolítható el. [A Btk. 371. §-ának (7) bekezdése szerint falfirka olyan festékszóróval, filctollal vagy bármilyen más felületképző anyaggal létrehozott képi, grafikus vagy szöveges felületbevonat, amely nem a vagyontárgy rendeltetésszerű használatához szükséges.] [Karsai Krisztina (szerk.): Nagykomentár a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvényhez. 2020]

Az intézkedési kötelezettség alapját szolgáló cselekmény észlelésekor pusztán annyi látszódott, hogy a panaszos valamilyen eszközzel ír a Rendőrkapitányság előtt az aszfaltra, az a körülmény, hogy mindezt a panaszos egy egyszerű krétával, állagsérelem okozása nélkül tette, később – már az intézkedés végrehajtása közben – derült ki.

**A fentiek alapján elmondható, hogy a panaszos cselekménye felvetette a rongálás bűncselekményének olyan fokú gyanúját, amely rendőrség számára intézkedési kötelezettséget keletkeztetett.**

a) A panaszos sérelmezte, hogy őt igazoltatták annak ellenére, hogy őt ismerték az intézkedő rendőrök.

A Rendőrkapitányság által rendelkezésre bocsátott dokumentumok és videofelvételek tanúsága szerint a panaszos személyazonosságának megállapítására volt szükség.

Az Rtv. 29. §-a (1) bekezdésének a) pontja szerint rendőr a feladata ellátása során igazoltathatja azt, akinek a személyazonosságát a közrend, a közbiztonság védelme érdekében, bűnmegelőzési vagy bűnüldözési célból [...] kell megállapítani.

A hivatkozott rendelkezés helyes értelmezéséhez fontosnak tartom felhívni a figyelmet arra, hogy a személyazonosság megállapítása egy olyan nevesített intézkedés, amelynek eredményeként a rendőrségnek hivatalos tudomása lesz arról, hogy a konkrét, intézkedés alapjául szolgáló cselekményt ki követte el. „Hivatalos tudomást” akkor szerez egy hatóság, ha az információt hivatali működési körén belül, jogilag szabályozott eljárás keretében szerzi meg. Az a tény, hogy adott esetben az intézkedő rendőrök számára ismert volt a panaszos, nem jelenti azt, hogy nem kell a személyazonosságát hivatalos, jogilag szabályozott eljárás keretében, az adott, konkrét cselekmény vonatkozásában megállapítani.

**Megítélésem szerint a panaszos igazoltatására – a fentieknek megfelelően – megfelelő joggal került sor, így alapvető jogot érintő visszásság nem történt.**

**4. A panaszos sérelmezte, hogy 2019. december 18-án vele szemben kényszerítő eszközöket alkalmaztak, őt bántalmazták.**

A beadvány szerint a panaszos „nyugodtan, békésen” nyilvánított véleményt, amikor több rendőr, szó nélkül megtámadta, bántalmazta. A panaszos sérelmezi, hogy őt „földre teperték”, kezét és lábát „kitekerték”, vállát „kifordították”, a Rendőrkapitányság bejáratához „cibálták”, „bántalmazták”, gumibottal is ütötték, bordájára térdelve „fojtogatták”, majd megbilincseltek.

A Rendőrkapitányság által rendelkezésre bocsátott dokumentumok tanúsága szerint felszólították a panaszost (a „törvény nevében” szavak előrebocsátásával) cselekménye befejezésére, ám a panaszos ennek nem tett eleget, sőt hangosan szidalmazni kezdte a rendőröket („Takarodjatok állami terroristák, rablók!”). Az intézkedő rendőrök testi kényszert alkalmaztak annak érdekében, hogy a panaszos cselekményét megszakítsák, ám a panaszos „erősebben ordítani kezdett valamint karjait és lábait megfeszítette, próbálta magát kiszakítani” a rendőri fogásból. Ezt követően a panaszossal szemben 10 óra 24 perc és 10 óra 55 perc között bilincset alkalmaztak.

A rendelkezésre álló videofelvételek tanúsága szerint a panaszos a kényszerítő eszközök alkalmazása során – mint a Rendőrkapitányságon kívül, mind azon belül – hangosan kiabált, szidalmazta a rendőröket, aktívan ellenállt. A kórházba szállítását követően sem volt hajlandó együttműködni, folytatta a rendőrök szidalmazását, de ott láthatóan nyugodtabbá vált. A felvételeken nem látható, hogy bármelyik rendőr a panaszost bántalmazta volna, vele szemben a kényszerítő eszközöket nem alkalmazták láthatóan erőszakos módon. A panaszosról nagyjából 45 perc után – miután láthatóan nyugodtabb – vették le a bilincset és a rögzítő kötést

(amellyel a hordágyhoz volt rögzítve a szállítás idejére). Eközben a panaszos sérelmezte, hogy fessegetik a csuklóját, ám a felvételeken jól látható, hogy a panaszos csuklóját nem fessegették.

Az Rtv. 19. §-ának (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a jogszabályi előírások végrehajtását szolgáló rendőri intézkedésnek – ha törvény vagy nemzetközi megállapodás másként nem rendelkezik – mindenki köteles magát alávetni, és a rendőr utasításának engedelmeskedni. A rendőri intézkedés során annak jogszerűsége nem vonható kétségbe, kivéve, ha a jogszerűtlenség mérlegelés nélkül, kétséget kizáróan megállapítható. Ugyanezen § (2) bekezdése alapján a rendőr jogszerű intézkedésének való ellenszegülés esetén az e törvényben meghatározott intézkedések és kényszerítő eszközök alkalmazhatók.

Az Rtv. hivatkozott 19. §-ában foglalt jogszerű „ellenszegülés” lehetősége kapcsán jelentősége van annak, hogy a rendőri intézkedés esetleges jogszerűtlenségének mérlegelés nélkül, kétséget kizáróan megállapíthatónak kell lennie. Amennyiben a rendőri intézkedés jogszerűségének megkérdőjelezéséhez adatok, tények, jogviszonyok, egyéb körülmények igazolása szükséges, tehát a rendőri intézkedés jogszerűségének megállapításához bizonyítást kell lefolytatni, bizonyítási eszközöket kell igénybe venni [pl. intézkedés alá vont nyilatkozata, iratok, tanúk nyilatkozatai, stb.], az intézkedés alá vontnak akkor is alá kell vetnie magát a rendőri intézkedésnek, engedelmeskednie kell a rendőri utasításoknak, ha egyébként ő maga tudja, hogy nem követett el jogellenes cselekményt. Fontos kiemelni, hogy egyébként nem sok lehetőség lenne rendőri intézkedések foganatosítására, hiszen az a követelmény, hogy a rendőrt akkor terheli intézkedési kötelezettség, amikor „a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel” [Rtv. 13. §], nem azt jelenti, hogy az észlelt cselekménynek valóban, ténylegesen jogellenesnek kell lennie, hanem annak valamilyen fokú gyanúját kell pusztán felvetnie. A gyanúból pedig – különösen, ha az intézkedés alá vont kihasználja a jogorvoslati lehetőségeit – kizárólag hatósági-, illetve bírósági eljárást követően, bizonyítási eljárás alapján „lesz” tényleges jogellenes cselekmény. Megítélésem szerint kizárólag olyan esetekben lehet jogszerűen „ellenállni” a rendőri intézkedésnek, és rendőri utasításnak, ha az intézkedés, illetve utasítás alapvető erkölcsi értékek ellen irányul [ilyen lehet pl. ha a rendőri utasítás bűncselekmény elkövetésére szólít föl], hiszen ezekben az esetekben beszélhetünk arról, hogy az intézkedés és utasítás mérlegelés nélkül, kétséget kizáróan jogszerűtlen.

Az Rtv. 15. §-a alapján a rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával, így több lehetséges és alkalmas rendőri intézkedés, illetőleg kényszerítő eszköz közül azt kell választani, amely az eredményesség biztosítása mellett az intézkedéssel érintettre a legkisebb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással jár (ún. arányosság elve). Ennek megfelelően az Rtv. 16. §-a alapján rendőr kényszerítő eszközt csak a törvényben meghatározott feltételek fennállása esetén, az arányosság elvének figyelembe tartásával alkalmazhat úgy, hogy az nem okozhat aránytalan sérelmet az intézkedés alá vontnak. Nincs helye a kényszerítő eszköz további alkalmazásának, ha az ellenszegülés megtört, és a rendőri intézkedés eredményessége e nélkül is biztosítható.

A Szolgálati Szabályzat 5. §-ának (4) bekezdése szerint a rendőri intézkedés során úgy kell eljárni, hogy a rendőr megelőzze megtámadását, lefegyverzését, továbbá akadályozza meg, hogy a figyelmét a szolgálati tevékenységtől elvonják vagy lekötöttségét jogellenes cselekmény elkövetésére használják fel.

A Szolgálati Szabályzat 39. §-ának (1) bekezdésének megfelelően az Rtv. szerinti kényszerítő eszköz csak akkor alkalmazható, ha az intézkedés alá vont magatartása, ellenszegülésének



mértéke annak Rtv. szerinti alkalmazását indokolja. A nagyobb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással járó kényszerítő eszköz akkor alkalmazható, ha a kisebb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással járó kényszerítő eszköz alkalmazása nem vezetett eredményre vagy sikere eleve kilátástalan (ún. fokozatosság elve).

A Szolgálati Szabályzat 39. §-ának (2) bekezdésének megfelelően az intézkedés alá vont személy magatartása szempontjából a rendőr az alábbiak szerint tesz különbséget:

- a) passzív ellenszegülést tanúsító személy, aki a rendőri intézkedés során a számára jogszerűen adott rendőri utasításokat nem hajtja végre, de tevőlegesen ellenszegülést nem mutat,
- b) aktív ellenszegülést tanúsító személy, aki nem veti magát alá a jogszerű rendőri intézkedésnek, magatartásával fizikai erőkifejtés útján is igyekszik azt megakadályozni,
- c) támadó magatartást tanúsító személy, aki az intézkedő rendőrre, valamint a támogatására vagy védelmére kelt személyre rátámad.

Az Rtv. 61. §-ának (1) bekezdése szerint továbbá a kényszerítő eszköz alkalmazására az érintettet – ha az eset körülményei lehetővé teszik – előzetesen figyelmeztetni kell.

A fenti szabályoknak megfelelően tehát az intézkedő rendőröknek minden esetben mérlegelniük kell, hogy az intézkedés célja elérése érdekében mi az a legkisebb korlátozás, amely mellett a rendőri intézkedés megfelelő eredménnyel tud zárulni.

*a) A testi kényszer tekintetében:*

Az Rtv. 47. §-a alapján a rendőr – intézkedése során – az ellenszegülés megtörésére testi erővel cselekvésre vagy a cselekvés abbahagyására kényszerítést (testi kényszer) alkalmazhat.

A Szolgálati Szabályzat 40. §-ának (1) bekezdése szerint a megfogás, a leszorítás, az elvezetés vagy más, a rendőr által fizikai erőkifejtéssel alkalmazott, valamely cselekvésre vagy cselekvés abbahagyására irányuló kényszerítés (testi kényszer) akkor alkalmazható, ha a rendőri erőfölény vagy az intézkedés alá vont személy állapota, magatartása folytán a rendőri intézkedés eredményessége ezzel biztosítható.

A panaszosi és a rendőrségi álláspontok között ellentmondás feszül. A panaszos szerint öt szó nélkül támadták meg a rendőrök, miközben a Rendőrkapitányság álláspontja szerint öt kifejezetten felszólították cselekménye abbahagyására, aminek ő nem tett eleget (sőt hangosan szidalmazni kezdte a rendőröket).

A panaszossal szembeni intézkedés kezdetéről nem áll rendelkezésre videofelvétel, ugyanakkor a rendelkezésre álló videofelvételek tanúsága alapján elmondható, hogy a panaszos mindvégig provokatív magatartást tanúsít, igyekszik magát áldozatnak feltüntetni. A látottak nem támasztják alá a panaszos állításait. Mindezek alapján a Rendőrkapitányság álláspontját fogadom el, miszerint felszólították a panaszost cselekménye abbahagyására, aminek a panaszos nem tett eleget, sőt hangosan szidalmazva a rendőröket, ellenszegülő magatartást tanúsított.

**Megítélésem szerint a testi kényszer alkalmazása jogszerű volt, alapvető jogokkal összefüggő visszásság e tekintetben nem történt.**

*b) A „gumibot” tekintetében:*

Az Rtv. 49. §-a (1) bekezdés b) pontja szerint a rendőr a szolgálatban rendszeresített [...] rendőrbotot [...] alkalmazhat a jogszerű rendőri intézkedéssel szembeni ellenszegülés megtörésére.

A rendelkezésre álló felvételeken látható, hogy alkalmaznak a rendőrök rendőrbotot a panaszos testének rögzítésére (megbilincselésének idejére), ugyanakkor azzal a panaszost nem ütötték, nem bántalmazták. Nem is keletkezett olyan sérülése a panaszosnak, amely a rendőrbot ilyen jellegű használatára utalt volna.

A panaszosi és a rendőrségi álláspontok között ellentmondás feszül, ugyanakkor a felvételek tanúsága alapján – figyelemmel az orvosi vizsgálatok eredményére is – elmondható, hogy a panaszosra rendőrbotot ütéssel nem mérték, azzal őt nem bántalmazták, így a Rendőrkapitányság álláspontját fogadom el.

**Megítélésem szerint a rendőrbot – panaszos rögzítése érdekében való – alkalmazása alapvető jogokkal összefüggő visszásságot jelen ügyben nem okozott.**

*c) A bilincselés tekintetében:*

Az Rtv. 48. §-a taxatívén tartalmazza a bilincs alkalmazásának lehetséges indokait. Ezen szakasz szerint a rendőr bilincset alkalmazhat a személyi szabadságában korlátozni kívánt vagy korlátozott személy önkárosításának megakadályozására, támadásának megakadályozására, szökésének megakadályozására vagy ellenszegülésének megtörésére.

A bilincselés szabályait a Szolgálati Szabályzat 41. §-a részletezi, amelynek (1) bekezdése példálózó jelleggel felsorolja a bilincs alkalmazásának lehetséges eseteit, amelyek közül az a) és d) pontokat emelem ki:

- a) aki erőszakos, garázda magatartást tanúsít, és ennek abbahagyására testi kényszerrel nem készíthető,
- d) akinek a jogszerű intézkedéssel szembeni ellenszegülése testi kényszerrel nem törhető meg.

A rendelkezésre álló felvételek tanúsága alapján a panaszos a kórházba szállításáig kifejezetten ellenszegülő magatartást tanúsított, folyamatosan kiabált, szidalmazta a rendőröket. Az intézkedés kezdetéről nem áll rendelkezésre videofelvétel, így az nem látható, hogy a szóbeli felszólításokat, valamint a testi kényszer alkalmazását követően a panaszos milyen módon és mértékben állt ellen a rendőri intézkedéseknek a bilincselést megelőzően, ugyanakkor a felvételeken látható, hogy a panaszos mindent megtett annak érdekében, hogy ellehetetlenítse a rendőri intézkedést (testét megfeszítve kiabált, szidalmazta a rendőröket, felszólításokat nem teljesítette, kérdésekre nem válaszolt).

A rendelkezésre álló felvételek alapján nem igazolható, hogy a rendőrök bántalmazták volna a panaszost, vagy vele szemben túlzottan erőszakosan léptek volna föl. Miután a panaszos magatartása nyugodtabbá vált, levették róla a bilincset.

A rendelkezésre álló dokumentumok és a videofelvételek között kizárólag a bilincselés időtartamában van eltérés: előbbieket tanúsága szerint a bilincselés 10 óra 24 perctől 10 óra 55 percig, azaz 31 percen át tartott, míg a felvételek tanúsága szerint nagyjából 45 percen keresztül

tartották a panaszost bilincsbén. Ez az eltérés ugyanakkor nem jelentős, továbbá a valós időtartam sem volt indokolatlan (figyelemmel a panaszos ellenszegülő magatartására).

**Megítélésem szerint a panaszos bilincselésére kellő joggal került sor, annak időtartama és végrehajtása megfelelt a szükségesség-arányosság követelményének, így alapvető jogokkal összefüggő visszásság e tekintetben nem történt.**

*5. A vizsgáltam a panaszos személyi szabadsága korlátozásának sérelmezett körülményeit.*

A panaszos sérelmezte, hogy személyes dolgait tőle elvették, személyi szabadsága korlátozásának formális lezárását követően pedig „még közel egy órán keresztül” fogva tartották.

A Rendőrkapitányság által rendelkezésre bocsátott dokumentumok és videofelvételek tanúsága szerint a panaszos ruházatát az Rtv. 31. §-ának (1) bekezdése alapján szisztematikusan, mindent mutatva és megnevezve a kamerának, átvizsgálták. Az előkerült személyes dolgokat egy zacskóba helyezték, amely – a felvételeken is többször láthatóan – a panaszosnál hagytak. Személyes dolgai közül végül kizárólag a krétákat foglalták le. A panaszossal szembeni intézkedés 12 óra 31 perckor (az intézkedés kezdetétől számolt 2 óra 7 perc után) zárult, amely tény a panaszossal szóban is közöltek (az erről készült igazolás aláírását a panaszos megtagadta). Ezt követően kizárólag az orvosi dokumentáció elkészültét kellett a panaszosnak megvárnia. A videofelvételek tanúsága szerint a panaszos szabadon bocsátását követően még valóban zajlik a rendőri intézkedés, de kizárólag az orvosi dokumentáció elkészültének és a panaszos számára való átadásának erejéig.

Fontos kiemelni, hogy a rendőrségi dokumentációban több helyen a panaszos Rtv. 33. §-a (1) bekezdés a) pontja szerinti elfogásra hivatkoznak, míg pl. a személyis szabadság korlátozásának időtartamáról szóló igazolás szerint biztonsági intézkedés foganatosításáról volt csupán szó. A rendelkezésekre álló információk szerint a panaszost formálisan nem helyezték el előállító helyiségben (ugyan ruházatának átvizsgálására a Rendőrkapitányság egy helyiségében kerül sor, ám a panaszos Rtv. 18. §-ában, valamint Szolgálati Szabályzat 31. §-ában foglaltak szerinti fogdába történő befogadására nem került sor), vele szemben a Rendőrkapitányság épületében büntetőeljárás cselekményeket nem foganatosítottak, e helyett számára mentőt hívtak, és gondoskodtak a szükséges orvosi vizsgálatok (traumatológiai-, valamint a traumatológus kérése, javaslata alapján, pszichiátriai vizsgálat) megtörténtéről. A panaszost az orvosi vizsgálatokat követően a kórházból szabadon engedték. Ténylegesen – tartalmát tekintve – tehát Rtv. 33. §-a (1) bekezdés a) pontja szerinti elfogásra nem, kizárólag biztonsági intézkedés végrehajtására került sor.

Az Rtv. 17. §-ának (1) bekezdésének megfelelően rendőrség a feladatának ellátása során [...] a személyi szabadsághoz, [...] a személyes adatokhoz, valamint a tulajdonhoz fűződő jogokat a törvényben foglaltak szerint korlátozhatja.

a) A panaszos átvizsgálása tekintetében:

A személyi szabadságában korlátozott személy ruházatának átvizsgálása szigorúan célhoz kötött intézkedés, amely lehetséges célokat az Rtv. 31. §-ának (1) bekezdése taxatív felsorolja: akivel szemben személyi szabadságot korlátozó intézkedést foganatosítanak, annak ruházatát a rendőr a 29/B. § (1) bekezdésében meghatározott dolog elvétele végett, előzetes figyelmeztetés után átvizsgálhatja.

Az Rtv. 31. § -ának (2) bekezdése alapján a ruházat átvizsgálását – halaszthatatlan eset kivételével – az intézkedés alá vonttal azonos nemű személy végezheti. Az intézkedés nem történhet szeméremsértő módon.

Az Rtv. 29/B. §-ának (1) bekezdése szerint a rendőr feladatának teljesítése során megtalált olyan dolog, amely [...] a szabálysértésekről, a szabálysértési eljárásról és a szabálysértési nyilvántartási rendszerről szóló törvény, vagy a büntetőeljárásáról szóló törvény alapján bizonyítási eszközként lefoglalható, [...] az eljáró hatóságnak történő átadásig, zár alá vétel vagy lefoglalás elrendeléséig, de legfeljebb három munkanapra átvételi elismervény ellenében ideiglenesen elveheti.

A rendelkezésre álló adatok alapján a panaszos átvizsgálásának célja és eredménye a cselekménye során alkalmazott eszköz lefoglalása volt. Ezt támasztja alá, hogy a panaszos személyes dolgait nem vették el végül, nem helyezték azokat a Szolgálati Szabályzat 31. §-ának (5) és (6) bekezdéseiben foglaltak szerint letétbe, a panaszostól – a kórházban, a biztonsági intézkedés befejezésekor – kizárólag a cselekményhez használt krétákat vették el lefoglalás keretében.

**A fentieknek megfelelően az Rtv. 31. §-ának (1) bekezdése szerinti átvizsgálás foganatosítása alapvető jogokkal összefüggő visszásságot nem eredményezett.**

b) A panaszos személyi szabadsága korlátozásának ideje tekintetében:

Fontos kiemelni, hogy minden olyan rendőri intézkedés, amely az intézkedés alá vont személy akarati és cselekvési autonómiáját korlátozza, személyi szabadságot korlátozó intézkedés, amely az Rtv. már hivatkozott arányosság követelményének megfelelően csak a szükséges ideig tarthat. Az Rtv. kizárólag az elfogás, előállítás, elővezetés, közbiztonsági őrizet tekintetében határozza meg a személyi szabadság korlátozásának maximális idejét (amely abban az esetben sem lehet hosszabb, ha egyébként az intézkedő rendőrök szerint szükséges lenne).

Fontos kiemelni továbbá, hogy a panaszos önként nem vetette volna alá magát a traumatológus által javasolt pszichiátriai vizsgálatnak, így annak végrehajtását biztosítani kellett.

A rendelkezésre álló információk alapján látható, hogy az intézkedő rendőrök bizonytalanok voltak abban a tekintetben, hogy pontosan milyen intézkedést foganatosítanak a panaszossal szemben (bár – ahogy arra fentebb utaltam – ténylegesen biztonsági intézkedésre került csupán sor), így olyan módon igyekeztek zárni az intézkedést, mint egy előállítás, elfogás esetén. Ennek eredményeként készítettek igazolást a biztonsági intézkedés időtartamáról annak ellenére, hogy erre az Rtv. alapján nem volt szükség.

Az Rtv. már hivatkozott 15. §-ában foglaltak e sérelem tekintetében is relevánsak.

A rendelkezésre álló információk alapján a rendőri intézkedés összességében a panaszos orvosi vizsgálatainak végrehajtásának biztosítására irányultak, és amint e vizsgálatok befejeződtek, a panaszost szabadon bocsátották. Mindez a rendelkezésre álló információk alapján – mindent egybevetve – semmiképpen nem tartott 3 órát meghaladóan, az orvosi dokumentáció átadását követően pedig véget ért. **Megítélésem szerint a panaszos személyi szabadságának korlátozásának ideje megfelelt az arányosság követelményének.**

**6. Vizsgáltam, hogy az intézkedő rendőrök eleget tettek-e az azonosítási kötelezettségüknek.**

A rendelkezésre álló információk alapján nem derül ki, hogy az intézkedő rendőrök pontosan mikor tettek eleget az azonosítási kötelezettségüknek, a videofelvételen látottak alapján pusztán annyi derül ki, hogy az egyik rendőr azt közli a panaszossal, hogy e kötelezettségüknek már korábban eleget tettek. (A Rendőrkapitányság vezetőjének tájékoztató levele szerint erre ugyanakkor nem a panaszossal szembeni biztonsági intézkedést megelőzően került sor.)

Az Rtv. 20. §-ának (2) bekezdése szerint a rendőr az intézkedés megkezdése előtt – ha az a rendőri intézkedés eredményességét veszélyezteti, az intézkedés befejezésekor – köteles nevét, azonosító számát, valamint az intézkedés tényét és célját szóban közölni.

**A panaszosi és rendőrségi álláspontok ellentmondanak egymásnak, amely ellentmondást a rendelkezésre álló információk alapján feloldani nem lehet, így e tekintetben alapvető jogot érintő visszásság fennállásáról nem áll módomban állást foglalni.**

**7. Vizsgáltam a panaszossal szemben az intézkedés során alkalmazott bánásmódot.**

A panaszos számos olyan sérelmet fogalmazott meg, amely szerint vele embertelen módon bántak az intézkedő rendőrök: bántalmazták, szexuálisan zaklatták, pszichiátriai esetként kezelték.

Az Rtv. már hivatkozott 2. §-ának (1) bekezdése második mondatának megfelelően a rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait.

Az Rtv. 16. §-ának (4) bekezdése szerint a rendőr nem alkalmazhat [...] megalázó bánásmódot, az erre vonatkozó utasítást köteles megtagadni. A rendőr az ilyen magatartás tanúsítójával szemben, annak megakadályozása érdekében, a szolgálati beosztására, a rendfokozatára, személyére tekintet nélkül köteles intézkedni.

A megalázó bánásmód vagy büntetés körébe tartozó magatartások lényege, hogy az érintettben olyan félelmet, lelki gyötrelmet és alsóbbrendűségi érzést okoznak, amelyek alkalmasak arra, hogy a testi és lelki ellenállását megtörjék. Ugyanakkor az ilyen magatartások okozta gyötrelme mértéke – és ezzel együtt alapjogsértő volta – függ az adott eset körülményeitől (pl. a bánásmód időtartamától, az áldozat nemétől, korától, stb.). [ld. pl. Haraszi Margit Katalin (az OPCAT Nemzeti Megelőzési Mechanizmus Főosztály megbízott vezetője) két tanulmányát: „A kínzás és az embertelen vagy megalázó bánásmód és büntetések tilalma az ENSZ és az Európa Tanács legfontosabb dokumentumaiban, valamint az állampolgári jogok országgyűlési biztosának tevékenységében” (Acta Humana, emberi jogi közlemények, 2008/3. szám), valamint „Az embertelen és a megalázó bánásmód vagy büntetés definiálásának és értelmezésének irányai” (Közjogi Szemle, 2019/4. szám)]

A rendelkezésre álló felvételek teljes mértékben cáfolják a panaszos álláspontját:

1. Azokon nem látható olyan rendőri magatartás, amelyet szükségtelenül, eltúlzottan erőszakosnak lehetne tekinteni. Az nem állítható, hogy a panaszos fájdalmat nem érzett, ugyanakkor az orvosi vizsgálatok semmi olyan magatartásra nem utalnak, amely bántalmazásnak lenne tekinthető, a panaszosnak erre utaló sérülése nem keletkezett. (Utalva e jelentés 4. pontjában foglaltakra, a panaszossal szembeni kényszerítő eszközök alkalmazása jogszerű volt.)

2. A panaszos szexuális zaklatásra utaló állítása sem támasztható alá a felvételek alapján: a panaszost nem vetkőztették, ruházatának átvizsgálása nem volt szeméremsértő.
3. A panaszos pszichiátriai vizsgálatára a traumatológus orvos javaslata alapján, a vizsgálat során tanúsított magatartása miatt került sor.

**A fentieknek megfelelően a panaszos emberi méltóságát érintő visszásság nem történt.**

**Budapest, 2020. ...**